

Засоби вираження експресії у франкофонних коміксах (на прикладі BD «Cédric»)

Лавренюк Валерія Вячеславівна, учениця 9 класу комунального закладу «Навчально-виховне об'єднання № 6 «Спеціалізована загальноосвітня школа I-III ступенів, центр естетичного виховання «Натхнення» Кіровоградської міської ради Кіровоградської області»

- Учасниця II етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України 2020/2021 рр., секція «Французька мова» (диплом I ступеня);
- Учасниця конкурсу інсайтів «Інсайти сьогодні від юних дослідників Кіровоградщини» 2020/2021 (секція: французька мова) (диплом I ступеня).

Сфера наукових інтересів: іноземні мови, лексика і фразеологія сучасної французької мови, сучасна і класична література, поезія, літературознавство, філософія, інтелектуальні ігри.

Для українського суспільства комікс є новою реалією, яка разом з тим має неоднозначну характеристику. Звичайно, все нове викликає завжди інтерес і спробу розібратись, щоб зробити певний висновок про позитивний чи негативний сенс надбання. Це стосується і французького коміксу. Нам було важливо зрозуміти: комікс, або BD – це все-таки література чи поступовий етап зубожіння, результат падіння інтересу до «справжньої», серйозної літератури і заміна її «веселими картинками», що не обтяжують глибиною змісту і витонченою естетикою. Запозичуючи чуже, ми втрачаємо чи все-таки збагачуємось? Якщо це жанр літератури, то які специфічні засоби він використовує, для реалізації основних її функцій: пізнавальної, виховної, комунікативної, естетичної тощо? Яким чином компенсується і впливає на читача текстовий мінімалізм? Наше дослідження – це насамперед бажання дати відповіді на ці наболілі питання.

Проаналізовані нами альбоми про зухвалого хлопчиська Седрика, дали змогу зрозуміти, що комікс – це насамперед динамічний сюжет, з яскравим головним героєм у центрі, розповідь про якого заснована на постійному процесі компенсації. Своєрідна гармонія між візуальними і семантичними складовими. Лексична скупість доповнюється малюнком, що відкриває, додумує неказане чи ненаписане. А екстралінгвістичні засоби «оживляють» героїв, наповнюють події музикою і звуками. Стало очевидним, що велике місце у вираженні експресії, тобто «оживленні» картинки персонажа посідають звуконаслідування і вигуки, піктограми і ідеограми, особливі орфографія і пунктуація і навіть особливості форматування тексту. Емоційний стан персонажа постійно відповідає ймовірному стану читача в подібній ситуації. Синтаксичні засоби – знаки оклику, три крапки – надають емоцій персонажу. Фразеологізми, розмовна лексика, постійні «порушення» класичної мовної норми приходять постійно на допомогу авторам коміксів. Звуконаслідування і вигуки, піктограми і ідеограми, незвична орфографія і пунктуація і особливості форматування тексту здатні передати навіть нюанси тону і тембр голосу персонажів, і замінюють собою авторські ремарки, довгі пояснення, описи тощо. Все перераховане вище і є тим арсеналом стилістичних засобів, що дійсно робить комікс особливим жанром мистецтва, що не залишає байдужим читача. Але, на наш погляд, комікс все-таки певна «родзинка», «вишенька» на великому бісквіті, базою якого є класична література з притаманними їй естетикою, глибиною і великим смисловим навантаженням кожного слова.